

SKO.4103.136.2023

DECYZJA

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie
w składzie orzekającym:**

Przewodniczący: Karolina Stolarska-Wojdała (*spr.*)

**Członkowie: Jacek Puszek
Zenon Ułamek**

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 lutego 2024r. odwołania
i odwołania od decyzji Wójta Gminy Popów z dnia 21 lipca 2023r. nr IPO.6730.20.7.2023.IP ustalającej warunki zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej, na części działek nr ewid. 33/2, 68/2 obręb Marianów, gmina Popów,

działając na podstawie art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023r. poz. 775 z późn.zm.), art. 4 ust.2 pkt 2, art. 53 ust. 3 w zw. z art. 64 ust. 1, art. 59 ust. 1, art. 60 ust. 4, art. 61 ust. 1, ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 977) w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 2023r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023r. poz.1688)

- o r z e k a -

u c h y l i ć zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Uzasadnienie

W dniu 2 maja 2023r. do organu pierwszej instancji wpłynął wniosek o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej zlokalizowanej na części działki nr 33/2, 68/2 obręb Marianów, gmina Popów. Do wniosku załączono decyzję Wójta Gminy Popów z dnia 13 kwietnia 2023r. nr IPO.6220.15.2021.GP ustalającą środowiskowe uwarunkowania przedsięwzięcia polegającego na „budowie farmy fotowoltaicznej zlokalizowanej na części dz. nr 33/2, 68/2 w obrębie Marianów gmina Popów” wraz ze wskazaniem warunków i wymagań na etapie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia oraz postanowienie Wójta Gminy Popów z

dnia 18 maja 2023r. nr IPO.6220.15.1.2021.EP prostujące z urzędu omyłkę w ww. decyzji. Wniosek został zaktualizowany przez inwestora w piśmie z dnia 4 maja 2023r. (wpływ 5 maja).

Pismem z dnia 6 czerwca 2023r. organ pierwszej instancji zawiadomił strony o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie i o możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

Po sporządzeniu projektu decyzji, organ pierwszej instancji przesłał go przy pismach z dnia 6 czerwca 2023r. do uzgodnień Staroście Kłobuckiemu, Regionalnemu Zarządowi Gospodarki Wodnej w Poznaniu Zarząd Zlewni w Sieradzu, Marszałkowi Województwa Śląskiego oraz Polskim Sieciom Elektroenergetycznym S.A.

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2023r. nr ROŚ.6123.2.021.2023.III Starosta Kłobucki pozytywnie uzgodnił w zakresie ochrony gruntów rolnych projekt decyzji o warunkach zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej na terenie stanowiącym część działek nr ewid. 33/2, 68/2, obręb Marianów, gmina Popów.

Postanowieniem nr 1627/OE/2023 z dnia 23 czerwca 2023r. Marszałek Województwa Śląskiego uzgodnił projekt decyzji o warunkach zabudowy dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

W piśmie Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A. z dnia 26 czerwca 2023r. nr 967-DE-DSK-DUK-WEK.7070.2.2023.493 wyrażona została opinia w przedmiocie inwestycji i wymienione wymogi jakie inwestycja ta powinna uwzględniać.

Pismem z dnia 5 lipca 2023r. organ pierwszej instancji zawiadomił strony na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. o możliwości zapoznania się z aktami postępowania i wypowiedzenia w sprawie.

W nawiązaniu do powyższego w dniu 17 lipca 2023r. do akt sprawy wpłynęło pismo stron postępowania ze sprzeciwem dotyczącym planowanej inwestycji.

Następnie decyzją z dnia 21 lipca 2023r. nr IPO.6730.20.7.2023.EP Wójt Gminy Popów ustalił warunki zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej, na części działek nr ewid. 33/2, 68/2 obręb Marianów, gmina Popów.

Tożsame odwołania od ww. decyzji wnieśli i . W odwołaniach tych strony zarzuciły nieprawidłowe przyjęcie przez organ pierwszej instancji, iż inwestycja nie powinna spełniać wymogu tzw. dobrego sąsiedztwa z art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej w skrócie u.p.z.p.). Zdaniem odwołujących organ pierwszej instancji nie powinien w niniejszej sprawie stosować wyjątku z art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Ponadto odwołujący zarzucili wydanie decyzji z naruszeniem przepisów postępowania oraz wskazali, iż decyzją z dnia 7 listopada 2021r. znak IPO.6730.31.13.2021.MK Wójt Gminy Popów ustalił warunki zabudowy dla innej inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej na części działki nr ewd. 33/2 obręb Marianów, gmina Popów.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie zważyło co następuje.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że organ odwoławczy na podstawie treści księgi wieczystej oraz wypisu z rejestru gruntów dotyczących nieruchomości oznaczonej jako działki o nr 33/2 i nr 68/2 stwierdził, że właściciel ww. nieruchomości nie brał udziału w postępowaniu i nie została do niego skierowana decyzja organu pierwszej instancji. W związku z powyższym podnieść należy, że „stroną w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy jest zawsze wnioskodawca i właściciele (użytkownicy wieczystości) nieruchomości,

objętej wnioskiem oraz podmioty, którym przysługuje prawnorzeczowy tytuł prawny do nieruchomości sąsiednich. (...)). (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 23 sierpnia 2019 r. II SA/Gl 327/19) „Krag stron (podmiotów posiadających interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a.) w sprawie o ustalenie warunków zabudowy musi być ustalany z uwzględnieniem jej charakteru, który jest ściśle związany z określonym obszarem oddziaływania planowanej (projektowanej) inwestycji. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, wedle którego przymiot strony w postępowaniu w sprawie ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu posiadają oprócz inwestora (wnioskodawcy) i podmiotów posiadających tytuł prawny do nieruchomości, której dotyczy wniosek o ustalenie warunków zabudowy (właściciele lub użytkowników wieczystych) mają także właściciele lub użytkownicy wieczystości działek sąsiednich, przy czym mogą go mieć także właściciele nieruchomości nieposiadających wspólnej granicy, lecz pozostających w zasięgu swoich wpływów lub w związku gospodarczym”. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 4 października 2023 r. II SA/Bd 750/23)

Z zasady czynnego udziału strony w postępowaniu wyrażonej w art. 10 k.p.a. wynika m.in. obowiązek organu ustalenia z urzędu stron postępowania, powiadomienia stron o wszczęciu postępowania, a także doręczenia im wydanych rozstrzygnięć.

„Ustalenie zakresu podmiotowego postępowania oraz umożliwienie wszystkim stronom czynnego udziału w tym postępowaniu jest podstawowym obowiązkiem organu administracji zarówno pierwszej, jak i drugiej instancji. Wynika to wprost z treści art. 10 § 1 k.p.a., zgodnie z którym organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań”. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 3 października 2017 r. sygn. akt II SA/Lu 342/17)

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że właściciel działek objętych wnioskiem mimo, iż nie jest wnioskodawcą, to powinien być uznany przez organ pierwszej instancji za stronę niniejszego postępowania. Już z opisanej powyżej przyczyny zachodzi zatem konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. celem zapewnienia udziału w postępowaniu wszystkim jego stronom.

Jednocześnie organ odwoławczy po przeanalizowaniu akt sprawy oraz treści odwołania dostrzegł uchybienia organu pierwszej instancji, które również uzasadniają uchylenie decyzji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. Wyjaśnić przy tym należy, że w dniu 24 września 2023r. weszła w życie ustawa z dnia 7 lipca 2023r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw. Powyższa ustawa wprowadziła szereg zmian m.in. do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie jednak z art. 59 ust. 1 ww. ustawy- do spraw dotyczących ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego lub wydania decyzji o warunkach zabudowy, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że w rozpatrywanej obecnie sprawie znajdują zastosowanie przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków

zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W ust. 2 art. 4 ustawodawca postanowił, że w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym:

- 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego;
- 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

Z treści art. 59 ust. 1 u.p.z.p. wynika, że zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio. Decyzję o warunkach zabudowy wydaje właściwy organ po uzgodnieniu z organami, o których mowa w art. 53 ust. 4, i uzyskaniu uzgodnień lub decyzji wymaganych przepisami odrębnymi (art. 60 ust. 1 u.p.z.p.).

Wydanie decyzji o ustaleniu warunków zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia przesłanek, określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 – 6 u.p.z.p., tj.:

1. co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
2. teren ma dostęp do drogi publicznej;
3. istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;
4. teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1
5. decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi,
6. zamierzenie budowlane nie znajdzie się w obszarze:
 - a) w stosunku do którego decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 428, 784 i 922), ustanowiony został zakaz, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 tej ustawy,
 - b) strefy kontrolowanej wyznaczonej po obu stronach gazociągu,
 - c) strefy bezpieczeństwa wyznaczonej po obu stronach rurociągu.

Zgodnie z treścią art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do linii kolejowych, obiektów liniowych i urządzeń infrastruktury technicznej, a także instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Odnosząc się do zarzutów wyrażonych w odwołaniach i dotyczących stosowania zasady dobrego sąsiedztwa, wyjaśnić należy, że zgodnie z aktualnym orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na gruncie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, niezależnie od jej mocy, zgodnie z art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie wymaga oceny przesłanki dobrego sąsiedztwa z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. oraz dostępu do drogi publicznej z art. 61 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p.

W wyroku z dnia 11 maja 2023 r. II SA/GI 1699/22 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wskazał, że: „w aktualnym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej "NSA") przeważa stanowisko, że treść art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przesądza, iż warunków określonych w przepisie art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się m.in. do instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 u.o.z.e. (por. wyroki NSA: z dnia 17 stycznia 2023 r., II OSK 2706/22; z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt II OSK 2249/22; z dnia 3 listopada 2022 r., II OSK 2130/22; z dnia 12 października 2022 r., II OSK 1482/21; z dnia 11 stycznia 2022 r., II OSK 667/21 - opubl. w internetowej bazie: orzeczenia.nsa.gov.pl, dalej "CBOSA"). Podkreśla się przy tym, że jednoznaczne brzmienie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie daje podstaw do wprowadzania ograniczeń w jego zastosowaniu wynikających m.in. z mocy czy innych parametrów jakimi ma się charakteryzować lokalizowana instalacja odnawialnego źródła energii (por. wyrok NSA z dnia 29 czerwca 2022 r., II OSK 1276/21, opubl. w CBOSA). Sąd orzekający w niniejszej sprawie powyższe stanowisko w pełni podziela. Interpretacja przepisu art. 61 ust. 3 u.p.z.p. powinna opierać się na zastosowaniu reguł wykładni językowej wobec jednoznacznego i jasnego brzmienia tej regulacji. Wykładnia systemowa art. 61 ust. 3 u.p.z.p. z odwołaniem się do treści art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p., normujących kwestie lokalizacji mikroinstalacji oraz urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 500 kW (przed dniem 30 października 2021 r. - 100 kW) nie może mieć miejsca, gdy brzmienie przepisu nie budzi wątpliwości. Jak podkreśla się w aktualnym orzecznictwie wprawdzie wskazane regulacje zawarte są w tej samej ustawie, jednakże z uwagi na prawny charakter decyzji o warunkach zabudowy, jak i studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nieprawidłowe jest dążenie do ich systemowego powiązania. Instytucje te zostały uregulowane odrębnie, w sposób kompletny. Brak jest uzasadnionych podstaw, by w drodze wykładni rozszerzającej przepisy prawne regulujące w sposób kompletny wydawanie decyzji o warunkach zabudowy były uzupełniane innymi przepisami u.p.z.p. nie odnoszącymi się do tej kwestii. Znaczenie ma także okoliczność, że studium jest aktem planowania przestrzennego, nie jest jednak aktem prawa miejscowego, a tym samym źródłem prawa. Nie wiąże zatem organu wydającego decyzję administracyjną. Jeżeli teren inwestycji nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, to obowiązuje na nim tzw. państwowy porządek planistyczny, którego konkretyzacja może nastąpić w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego albo decyzji o warunkach zabudowy. Jak podkreślił NSA w przywołanym wyżej wyroku z dnia 17 stycznia 2023 r., II OSK 2706/22 wycelowanie bądź nieuchwalenie planu miejscowego, w sytuacji, gdy obszar inwestycji objęty jest ewentualnie tylko studium nie oznacza, że na tym terenie obowiązują odpowiednie ustalenia studium. Są one wiążące jedynie przy uchwalaniu planu miejscowego i nie mogą zastępować ustaleń planu. NSA w wyroku z dnia 12 października 2022 r., II OSK

1482/21 (opubl. w CBOSA) wskazał także, że nowelizację art. 61 ust. 3 u.p.z.p. trzeba postrzegać systemowo jako realizację celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych. Jednym z celów tej dyrektywy, który został uprzednio również wyrażony w Dyrektywach 2009/28/EC oraz 2001/77/EC, jest zalecenie uproszczenia i skrócenia procedur administracyjnych dotyczących realizacji inwestycji w zakresie odnawialnych źródeł energii. Wdrożenie technologii fotowoltaiki słonecznej oraz energii słonecznej termicznej daje szanse przynoszenia obywatelom i przedsiębiorstwom korzyści, tak w zakresie ochrony klimatu, jak i korzyści ekonomiczne. Wykorzystanie energii słonecznej, w połączeniu z efektywnością energetyczną, stanowi sposób na ochronę obywateli i przedsiębiorców przed zmiennością cen paliw kopalnych. Te wartości w pełni uzasadniały odejście przez ustawodawcę od badania przesłanek określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p. Z uwagi na powyższe, przepisy art. 10 ust. 2 jak i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. nie mogą stanowić podstaw normatywnych, które powinny być uwzględniane przy ustalaniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. Należy zatem przyjąć, że lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na podstawie przepisów u.p.z.p. niezależnie od jej mocy i kwalifikacji inwestycji jako zabudowy przemysłowej, zgodnie z art. 61 ust. 3 u.p.z.p, nie wymaga oceny przesłanki zasady dobrego sąsiedztwa (art. 61 ust. 1 pkt 1) oraz dostępu do drogi publicznej (art. 61 ust. 1 pkt 2)”. Podobnie przyjął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 kwietnia 2023 r. II SA/Łd 302/23. Również w wyroku z dnia 25 maja 2023 r. II OSK 805/23 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „Lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na podstawie przepisów u.p.z.p., niezależnie od jej mocy, zgodnie z art. 61 ust. 3 tej ustawy nie wymaga oceny przesłanki zasady dobrego sąsiedztwa oraz dostępu do drogi publicznej”.

W myśl wyżej przywołanego, aktualnego orzecznictwa, do planowanej inwestycji znajdzie zatem zastosowanie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Tym samym, organ pierwszej instancji zasadnie zastosował w niniejszej sprawie wyjątek z ust. 3.

Wątpliwości organu odwoławczego wzbudza kwestia spełnienia przez inwestycję przesłanki z art. 61 ust. 1 pkt 3 u.p.z.p. Zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 3 u.p.z.p. jednym z warunków, jakie muszą zostać spełnione, aby umożliwić wydanie decyzji o warunkach zabudowy, jest to, aby istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, było wystarczające dla zamierzenia budowlanego. Stosownie do art. 61 ust. 5 warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uznaje się za spełniony, jeżeli wykonanie uzbrojenia terenu zostanie zagwarantowane w drodze umowy zawartej między właściwą jednostką organizacyjną a inwestorem. W związku z powyższym należy zauważyć, że w aktach sprawy brak oświadczenia o możliwości podłączenia odbiorcy do sieci elektroenergetycznej. Zapewnienie takie nie zostało załączone do wniosku, a organ pierwszej instancji nie wezwał spółki o uzupełnienie wniosku w toku postępowania. Jednocześnie w pkt 4 d decyzji organ pierwszej instancji wpisał, że „zabezpieczenie potrzeb związanych z niezbędną ilością energii elektrycznej- z sieci elektroenergetycznej poprzez projektowane przyłącze (oraz ew. z agregatów prądotwórczych)- w aktach sprawy brak natomiast dokumentu potwierdzającego powyższe okoliczności. Rozpoznając ponownie niniejszą sprawę organ powinien ocenić czy przesłanka z art. 61 ust. 1 pkt 3 u.p.z.p. jest spełniona i uzasadnić to w wydanej decyzji.

Ponadto wskazać należy, że z treści odwołań wynika, iż co do działki objętej wnioskiem została już wydana decyzja ustalająca warunki zabudowy. W aktach sprawy brak jednak ww.

decyzji, jak również wyjaśnienia czy wcześniejsza decyzja dotyczyła tej samej inwestycji. W związku z czym, postępowanie dowodowe w tym zakresie wymaga uzupełnienia.

Zdaniem Składu Orzekającego Kolegium organ pierwszej instancji w oparciu o ustalony przez siebie stan faktyczny sprawy wydał zaskarżoną decyzję co najmniej przedwcześnie, albowiem prowadząc postępowanie w sprawie nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności przedmiotowej sprawy pozwalających mu na wydanie decyzji tej treści. W tym miejscu należy także wskazać, iż orzecznictwo sądowe konsekwentnie wskazuje, iż naruszenie przez organ administracji obowiązków dotyczących postępowania dowodowego stanowi uzasadnioną podstawę decyzji kasacyjnej. Potwierdzeniem powyższego jest wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 31 maja 2019 r. II SA/Gl 469/19 w myśl którego „Naruszenie art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 80 k.p.a. uzasadnia uchylenie decyzji organu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ”. Na takim też stanowisku stanął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 31 maja 2019 r. II SA/Gl 470/19 zgodnie z którym „W związku ze stwierdzonym naruszeniem przez organ pierwszej instancji przepisów postępowania - art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 80 k.p.a. - jako zgodną z prawem ocenić należy decyzję uchylającą decyzję organu pierwszej instancji i przekazującą sprawę temu organowi do ponownego rozpoznania”.

Tym samym na gruncie przytoczonej w niniejszej decyzji regulacji prawnej Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie działając na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. uznało za zasadne uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Rozpatrując ponownie przedmiotową sprawę organ pierwszej instancji powinien mieć na uwadze zalecenia poczynione w treści niniejszego uzasadnienia i uzupełnić postępowanie wyjaśniające i dowodowe w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Od decyzji skarga nie przysługuje. Jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie, Aleja Niepodległości 20/22, 42-200 Częstochowa.

Sprzeciw wnosi się w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji.

Zgodnie z art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r., poz. 1634) – zwanej dalej p.p.s.a., sprzeciw powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać: 1) wskazanie zaskarżonej decyzji; 2) żądanie jej uchylenia oraz 3) oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję.

Wpis stały od sprzeciwu wynosi 100 złotych.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie

adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

Skład orzekający:

Przewodniczący Składu Orzekającego



CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
K. Stolarska-Wojdała
mgr Karolina Stolarska-Wojdała

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

Jacek Puszek
mgr Jacek Puszek

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

Zenon Ułamek
mgr Zenon Ułamek

Otrzymują:

- 1.
2. Wójt Gminy Popów+ zwrot akt
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
8. A.a